Το ορθόδοξο και το «ορθόδοξο» βιβλίο (Πρωτ. Ιωάννης Φωτόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Μαΐου, 2013

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ι.Μ.ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ & ΩΡΩΠΟΥ ΜΕ ΘΕΜΑ: «Η ΑΛΛΟΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ»

Τό βιβλίο ἀπό τήν ἐφεύρεση τῆς γραφῆς ἀποτέλεσε ἕνα μέσο γνώσεως. Κάθε ἀνθρωπος διψασμένος γιά γνώση τοῦ κόσμου πού τόν περιβάλλει, γιά γνώση τῆς ἱστορίας καί τοῦ νοήματος τῆς ὑπάρξεώς του κατέφευγε στή μελέτη βιβλίων. Ὅσο πιό παλιά ἀνατρέχουμε μαθαίνουμε πόσο προσεκτικά γραμμένα διακοσμημένα καί βιβλιοδετημένα ἦσαν τά βιβλία, ἀλλά καί πόσο πολύτιμα, ἀκριβά καί δύσκολο ἦταν νά ἀποκτηθοῦν.
Μέ τήν εἰσβολή τῆς τεχνολογίας τά τελευταῖα 40 χρόνια φαίνεται πώς χάθηκε ἡ δύναμη τοῦ βιβλίου. Ἡ εὐκολία καταναλώσεως εἰκόνων, γνώσεων καί ἰδεῶν πού προσφέρει ἡ τηλεόραση καί τό διαδίκτυο ἔκαναν γιά πολλούς τό βιβλίο δυσκολοχώνευτο καί βαρετό. Σήμερα ὑπάρχει καί τό λεγόμενο ἠλεκτρονικό βιβλίο.
Γιά μᾶς τούς Χριστιανούς τό πνευματικό βιβλίο εἴτε στήν κλασσική εἴτε στήν ἠλεκτρονική του μορφή παραμένει ἀπαραίτητο βοήθημα γιά τήν πνευματική μας τροφοδοσία. Νομίζω πάντως -χωρίς νά ἀκυρώνω τή μελέτη μέσω internet- ὅτι τά γρήγορα περάσματα πνευματικῆς μελέτης στό διαδίκτυο, ἕνα εἶδος fastfood δέν μποροῦν νά μᾶς ὠφελήσουν τόσο, ὅσο ἡ ἤρεμη καί συστηματική μελέτη ἑνός πνευματικοῦ βιβλίου μέ ἐνδεχόμενες ὑπογραμίσεις καί σημειώσεις καί χωρίς τήν κόπωση τῆς ἠλεκτρονικῆς ὀθόνης.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος τονίζει σέ σχέση μέ τά βιβλία ὅτι δέν θά ἔπρεπε νά ἔχουμε ἀνάγκη τά γράμματα, ἀλλά νά ἔχουμε καθαρό βίο καί ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νά παίρνει τή θέση τῶν βιβλίων στίς ψυχές μας. Καί ὅπως αὐτά εἶναι γραμμένα μέ μελάνι ἔτσι καί οἱ καρδιές μας νά ἔχουν γραφεῖ μέ τό ἅγιο Πνεῦμα. Ὁ Θεός καί στήν Πι Δ. δέν μιλοῦσε μέ γράμματα στούς Πατριάρχες καί στούς προφῆτες, αλλά αὐτός ὁ Ἴδιος ἐπειδή εἶχαν καθαρό νοῦ. Καί ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφει ὅτι ἔχουμε λάβει τό νόμο ὄχι σέ λίθινες πλάκες ἀλλά στίς σάρκινες πλάκες τῆς καρδιᾶς. Ἀλλά ἐπειδή καί οἱ Ἑβραῖοι πέσανε σέ ἄβυσσο κακίας εἶχαν ἀνάγκη ἀπό ὑπενθύμιση τῶν ἐντολῶν μέσω τῶν βιβλίων καί ἐπειδή καί ἐμεῖς ἀποκρούσαμε τή Χάρη χρησιμοποιοῦμε τά βιβλία.

Ἀπαραίτητη ἡ μελέτη τῶν πνευματικῶν βιβλίων

α) γιά γνώση τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεώς μας. Γιά νά γνωρίζουμε ποιός εἶναι ὁ Θεός πού πιστεύομε. Γιά νά μάθουμε τί εἶναι Ἐκκλησία καί ἱερά Μυστήρια Γιά νά γνωρίσουμε τήν ἀλήθεια γιά τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο, γιά τήν πτώση καί τή σωτηρία μας.

β) γιά νά μάθουμε πῶς πρέπει νά ζοῦμε ὡς χριστιανοί. Νά μάθουμε γιά τίς θεοποιές ἀρετές καί τίς θεομίσητες ἁμαρτίες Πῶς νά ἀγωνιζόμαστε κατά τῆς ἁμαρτίας. πῶς νά ξεφεύγουμε τίς ἐνέδρες τοῦ διαβόλου. Πῶς νά προσέχουμε τίς αἰσθήσεις καί τό νοῦ μας. Πῶς νά προσευχόμαστε ἀληθινά.

γ) γιά νά μάθουμε νά προφυλαγόμαστε ἀπό τίς αἱρέσεις καί τήν πλάνη. Νά ξεχωρίζουμε τό χρυσάφι από τό μπακίρι τήν ηρα ἀπό τό στάρι.

Ἀπό τά ἀνωτέρω καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ μελέτη τῶν βιβλίων δέν γίνεται γιά νά ἱκανοποιήσουμε ἁπλῶς τήν φιλομάθεια και τήν περιέργειά μας, νά ἀποκτήσουμε θρησκευτικές γνώσεις καί πληροφορίες καί νά τίς ἐκθέτουμε δεξιά κι ἀριστερά μέ μιά δόση κενοδοξίας. Δέν μελετοῦμε γιά νά μάθουμε ὅ, τι διαβάζουμε ἀπέξω. Διαβάζουμε πρός πνευματική μας ὠφέλεια καί οἰκοδομή, γιά στηριγμό μας στήν πίστη καί πνευματική παρηγορία στούς πειρασμούς καί τίς θλίψεις.

Νά μερικά χαρακτηριστικά τῆς πνευματικῆς μελέτης.

- Μελετοῦμε ἀργά καί προσεκτικά ἀφοῦ κάνουμε τό σταυρό μας ἤ μιά σύντομη προσευχή

- Μελετοῦμε μέ εὐλάβεια καί φόβο Θεοῦ

- Ὅταν δέν κατανοοῦμε κάτι τό μελετοῦμε καί πάλι. Ἄν καί πάλι δέν τό καταλάβουμε ζητοῦμε τή βοήθεια τοῦ πνευματικοῦ ἤ κάποιου ἀδελφοῦ μας ἐμπειρότερου. Σέ κάθε περίπτωση ὅταν τό βιβλίο εἶναι κάποιου ἁγίου συνεχίζουμε τή μελέτη ἀφήνοντας τό ἀπόσπασμα πού δέν κατανοήσαμε ἀποκομίζοντας ὠφέλεια ἀπό τό ὑπόλοιπο βιβλίο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὅτι ὁ Θεός βλέποντας τήν προθυμία σου στή μελέτη δέν θά σέ παραβλέψει. Καί ἄν δέν βρίσκεις ἄνθρωπο νά σέ διδάξει αὐτός ὁ ἴδιος θά σοῦ ἀποκαλύψει ὅ, τι ζητᾶς. Ἀλλά, γράφει, ἀκόμη κι ἄν δεν καταλαβαίνεις, ἀπό τήν ἀνάγνωση καί μόνο λαμβάνεις πολύν ἁγιασμό.

- μελετοῦμε χωρίς ἄγχος νά τελειώσουμε τό βιβλίο. Διαβάζουμε ὅσο μποροῦμε σύμφωνα μέ τό χρόνο πού ἔχουμε στή διάθεση μας.

- συνδυάζουμε ὅσο γίνεται τήν μελετη μέ τήν προσευχή μας, γιατί μέ τή μελέτη

συγκεντρώνεται καί φωτίζεται ὁ νοῦς, γεμίζει μέ ἀγαθές ἔννοιες καί ἐνδυναμώνεται γιά προσευχή..

Ἡ μελέτη τῶν πνευματικῶν βιβλίων ἀπαιτεῖ μέχρι κανείς νά ἀντιληφθεῖ τήν ὠφέλεια πού κομίζουν, κάποια θυσία. Πολλές φορές ἡ μελέτη γίνεται ἐπίπονη. Πάντως, ὅπως λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, οὐδείς ἀνῆλθεν εἰς τόν οὐρανόν μετά ἀνέσεως. Καί πρέπει νά κόψουμε θεάματα, χαζά διαβάσματα, λόγια μάταια καί ἀνώφελες ἐνασχολήσεις γιά νά δώσουμε χῶρο στήν μελέτη καί τήν προσευχή. Ἀλλιῶς δέν ὠφελεῖ νά λέμε στήν ἐξομολόγηση τά παραπατήματά μας καί νά γκρινιάζουμε γιά τίς πτώσεις μας καί τό γεγονός ὅτι παραμένουμε ἀδιόρθωτοι. Λέει πάλι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὅτι δέν πρέπει νά προφασιζόμαστε ὅτι λόγω ἐργασίας καί φροντίδων δέν προλαβαίνουμε νά διαβάσουμε καί ὅτι αὐτό ταιριάζει στούς μοναχούς. Λέει ὅτι ἐμεῖς ἐπειδήεἴμαστε μέσα στόν κόσμο ἔχουμε περισσότερη ἀνάγκη νά μελετοῦμε.

Τελικός στόχος τῆς μελέτης εἶναι νά ἑλκύσουμε τή Θεία Χαρη καί μέ τή βοήθεια τῆς προσευχῆς νά γραφεῖ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ στήν καρδιά μας.

Καί ἐρχόμαστε τώρα στήν ἐπιλογή τῶν πνευματικῶν βιβλίων. ὅπως λέει καί πάλι ὁ ἱερός Χρυσόστομος πρέπει νά ἀποκτοῦμε τέτοια βιβλία, πού καί μόνο μέ τήν παρουσία τους στά σπίτια μας διώκουν κάθε διαβολική ἐνέργεια.

Τί βιβλία διαβάζουμε. Κυρίως καί πρωτίστως τήν Καινή καί Παλαιά Διαθήκη. Τούς λόγους τοῦ Κυρίου μας καί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Τά τέσσερα εὐαγγέλια τίς πράξεις τῶν Ἀποστόλων τίς ἐπιστολές τοῦ Ἀπ. Παύλου, τοῦ Πέτρου τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου Ἰούδα καί τήν Ἀποκάλυψη. Ὅλα τά βιβλία τῆς Π. Διαθήκης καί γενικῶς τά βιβλία τῆς ἁγίας Γραφῆς πού περιλαμβάνονται στόν Κανόνα, τόν κατάλογο πού ἐνέκρινε ἡ Στ΄Οἰκουμενική Σύνοδος. Δέν μελετοῦμε ἀπό περιέργεια τά ἀπόκρυφα ψευδεπίγραφα καί νόθα βιβλία πού ἔχουν ἀπορρίψει οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅπως αὐτό τό ψευτικό εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα πού δημιουργοῦν σύγχυση στήν ψυχή μας. Μελετοῦμε μέ τή βοήθεια ἑνός σελιδοδείκτη λίγο-λίγο μέ προσοχή ζητώντας τό φωτισμό τοῦ Θεοῦ.

Βέβαια ἡ ἁγία Γραφή δέν εἶναι πάντοτε εὔκολη στήν κατανόησή της καί χρειάζεται ἑρμηνεία. Αὐτήν τήν ἑρμηνεία δίνουν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Ὁ ἱερός χρυσόστομος ἔχει ἑρμηνεύσει τά περισσότερα βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης, ἔχει γράψει ὁμιλίες πού ἑρμηνεύουν πολλά βιβλία τῆς π. διαθήκης καί τούς Ψαλμούς. Ἑρμηνεία τὼν Ψαλμῶν ἔχει κάνει καί ὁ μ. Ἀθανάσιος καί ἄλλοι πατέρες ὅπως ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἔχουν ερμηνεύσει ἄλλα βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας ἔχει ἑρμηνεύσει τά τέσσαρα Εὐαγγέλια καί ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ὅλες τῆς Ἐπιστολές τοῦ Ἀπ. Παύλου καί τίς λεγόμενες Καθολικές Ἐπιστολές στίχο πρός στίχο καθώς καί ὅλους τούς Ψαλμούς. Ὅποιος ἔχει ζῆλο γιά πληρέστερη κατανόηση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά ἀνατρέχει στίς ἑρμηνεῖες

αὐτές τῶν Πατέρων.

Πλήν τῆς ἑρμηνείας τῶν ἁγιων Πατέρων μπορεῖ κάποιος νά ἐντρυφᾶ καί σέ ἄλλα ἔργα τῶν ἁγίων πατέρων π..χ. τῶν τριῶνἱεραρχῶν πού ἔχουν ὁμιλίες γιά τό γάμο γιά τή μοναχική ζωή, γιά τήν ἐλεημοσύνη γιά τήν ἀγάπη τόν φθόνο, γιά τήν προσευχή καί τήν κατάνυξη. Ὅποιος θέλει νά γνωρίσει βαθύτερα τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νά διαβάσει λόγους π.χ. τοῦ ἁγιου Ἀθανασίου κατά Ἀρειανῶν καί τῶν ἄλλων Πατέρων πού μάχονται κατά τῶν αἱρέσεων μέ ἐπιχειρήματα ἀπό τήν ἁγία Γραφή καί τήν ἱερά Παράδοση. Ὁ περισσότερο ζηλωτής μπορεῖ π.χ. νά διαβάσει τό ἔργο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἐκδοσις Ὀρθοδόξου Πίστεως μιά σύνοψη τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας. Γιά τήν οἰκοδομή μας στή χριστιανική ζωή μελετοῦμε τόν ἱερό Συναξαριστή, δηλ. τούς βίους τῶν ἁγίων, τό νέο μαρτυρολόγιο μέ τους βίους τῶν νεομαρτύρων, τό Γεροντικό μέ τίς διηγήσεις καί τά ἀποφθέγματα τῶν Ὁσίων, τόν ἀόρατο πόλεμο καί τά πνευματικά Γυμνάσματα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου,(ἔχει μιά δυσκολία στήγλῶσσα ἀλλά μέ λίγη ἐπιμονή συνηθίζεις καί ἀγαπᾶς αὐτά τά κείμενα). Τίς διδαχές τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τήν Κλίμακα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου πού ὑπάρχει σέ ὡραία μετάφραση, τά ἀσκητικά τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ καί τά ἀσκητικά τοῦ ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, καί τοῦ ἀββᾶ Δωροθέου τή διδασκαλία τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ Ν. Θεολόγου, κειμενα τῆς Φιλοκαλίας κλπ. καί τά κείμενα τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Καβάσιλα περί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί περί τῆς Θ. Λειτουργίας. ὅλα τοῦτα μοιάζουν καλογερικά, ὅμως ὁ ἀγὼνας κοσμικῶν καί μοναχῶν εἶναι κοινός. Διαβάζουμε τά κατορθώματα καί τή διδασκαλία τῶν ἁγίων θαυμάζουμε καί προσπαθοῦμε νά κάνουμε καί ἐμεῖς μέ τή βοήθεια τοῦ πνευματικοῦ μας ὅ, τι μποροῦμε καλλίτερο ἀπό φιλότιμο. Ἀλλά αὐτό τό περιβόλι τῶν πατερικῶν βιβλίων εἶναι εὐωδιαστό καί ὁ δρόμος πού ὑποδεικνύουν οἱ ἅγιοι ἀσφαλής, διότι πρῶτα ἐβίωσαν τήν ἐν Χριστῷ ζωή καί στή συνέχεια τήν ἐδίδαξαν φωτισθέντες ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα.

Ἀπό τή νεώτερη γραμματεία ὠφέλιμα εἶναι τά ἔργα τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος καί ὀρθοδοξία καί Οἰκουμενισμός, τοῦ ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς... ἀπό τή ρωσική παράδοση οἱ περιπέτειες ἑνός προσκυνητοῦ, ὁ βίος τοῦ ἁγίου Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κροστάνδης καί ὅλων τῶν ρώσων στάρετς πού ἔχει ἐκδόσει ἡ ἱερά Μονή Παρακλήτου. Ἀπό τήν ρουμανική γραμματεία ἡ διδασκαλία τοῦ γέροντος Κλεόπα καί τό ρουμανικό γεροντικό. Ἐπίσης δύσκολα ἀλλά ὠφελιμα μέ θεολογικό βάθος τά βιβλία τοῦ γέροντος Σωφρονίου τοῦ Essex, κυρίως ὁ Ἅγιος Σιλουανός.

Ἀπό τά νεώτερα πνευματικά βιβλία στήν Ἑλλάδα, τά μικρά βιβλιαράκια πού ἔγραψε ὁ γέρων Παϊσιος καί τά 6 βιβλία μέ τίς διδαχές του που ἐξ΄δωσε τό ἡσυχαστήριο τοῦ ἁγίου ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Βίος καί λόγοι τοῦ Γέροντος Πορφυρίου, Βίου τοῦ Γέροντος Ἰακώβου κλπ. Εἶναι ἐνδεικτική ἡ ἀναφορά τῶν τίτλων αὐτῶν. Τό κριτήριο ἐπιλογῆς εἶναι βασικά ἡ ἁγιότης τῶν συγγραφέων. Ὑπάρχουν καί σύγχρονοι

συγγραφεῖς ὀρθοδοξότατοι καί ἀξιολογότατοι, ἀλλά χρειάζεται προσοχή στήν ἐπιλογή μας. Ἐννοεῖται ὅτι δέν πρέπει κἄν νά πλησιάζουμε ἀπό περιέργεια βιβλία, φυλλάδια καί περιοδικά αἱρετικῶν τά ὁποῖα, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σῦρος διεγείρουν μέσα μας τό πνεῦμα τῆς βλασφημίας. Ἐκτός αὐτῶν ὅμως ὑπάρχουν καί βιβλία μέ ὀρθόδοξο ἔνδυμα, ἀλλά χωλαίνουν ὡς πρός τήν ὀρθότητα τοῦ περιεχομένου τους. Πολλά ἀπ΄ αὐτά εἶναι διάσημα καί πολυδιαφημισμένα, ἀλλά δυστυχῶς ἀπομακρύνουν τήν καρδιά μας ἀπό τήν ὀρθή πίστη καί τήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Θά ἀναφερθῶ σέ μερικά ἀπό αὐτά.

1) **Τῆς μοναχῆς Γαβριηλίας** Ἡ ἀσκητική τῆς ἀγάπης πού ἀφορᾶ τή Γερόντισσα Γαβριηλία. Τί συμβαίνει ἐδῶ; Ὅλο τό βιβλίο διαπνέεται ἀπό συγκρητισμό. Ἡ ἴδια γράφει ὅτι πῆγε στήν'Ινδία παίρνοντας μαζί της τήν Ἁγία Γραφή καί τό βιβλίο τοῦ γκουρού Σιβανάντα. Ἔμενε μέσα σέ ἰνδουϊστικά μοναστήρια χωρίς νά ἐκκλησιάζεται οὔτε τίς μεγάλες γιορτές καί συμμετεῖχε στίς τελετές τῶν Ἰνδουϊστῶν. Ἀγκάλιαζε τά δέντρα γιά νά πάρει ἐνέργεια καί δέν ἔπαιρνε στήν ἀγκαλιά της μικρά παιδιά γιατί τό μαῦρο χρῶμα τοῦ ράσου της θά τά ἔβλαπτε. Θεράπευε μέ τά χέρια της ὅταν κοκκίνιζαν! Ἡ παγίδα στήν ὁποία πέφτουν οἱ ἀναγνῶστες θεωρώντας τήν Ἀσκητική τῆς Ἀγάπης» ὡς ὀρθόδοξο βιβλίο, συνίσταται στήν προσφορά της μοναχῆς Γαβριηλίας στούς ἀρρώστους. Συγκινοῦνται ὅσοι διαβάζουν αὐτά καί ἀπό τό ἐξωτικό κλῖμα τοῦ βιβλίου πού φορτίζει τή φαντασία καί μέσα σέ μιά συναισθηματική λάβα πού τούς περιβάλλει λιώνουν μέσα στή συνείδησή τους τό σπουδαιότερο γιά τόν Χριστιανό : τήν ἀλήθεια τῆς μοναδικότητος τῆς σωτηρίας διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει λατρεία καί ζωῇ .

2) Τά βιβλία τοῦ Κυριάκου Μαρκίδη «**Τό Ὄρος τῆς Σιωπῆς**», «**Τά δῶρα τῆς ἐρήμου**», «**Ταξίδι μέ τόν λέοντα**». Τό πρῶτο βιβλίο μέ ἐπικάλυμμα ὀρθοδοξίας παρέσυρε πολλούς ἀναγνῶστες, καθώ ἔχει ἀναφορές σέ κάποιον ὀρθόδοξο μοναχό τόν π. Μάξιμο-πρόκειται μᾶλλον γιά ψευδόνυμο- καί περιέχει πολλά ἀποσπάσματα ἀπό πατερικά βιβλία. Ὅμως τό «ὄρος τῆς σιωπῆς», σιωπηρό ὡς πρός τή σταθερή ἀναφορά του στόν Χριστό, εἶναι γεμᾶτο ἀπό αποκρυφιστικούς ὅρους, ὅπως «αὔρα», «συνειδητότητα», «μάτι ἐνατένισης» «ροή ἐνεργείας». ὁ συγγραφέας θεωρεῖ ὅτι ἀπελευθερώθηκε ἀπό τόν ὑλισμό μέ τή μελέτη ἀποκρυφιστικῶν κειμένων ὅπως τῆς μπλαβάτσκυ, τῶν γκουρού Κρισναμούρτι καί Μαχαρίσι μαχές γιόγκι. Ἀποκαλεῖ τούς Ψαλμούς «ἄλλη μορφή διαλογισμοῦ», ἐπαινεῖ τό Θιβέτ καί θεωρεῖ τό ἅγιον Ὄρος τό Θιβέτ τῆς Δύσεως. ἀποδέχεται ὅλων τῶν εἰδῶν τίς σεξουαλικές σχέσεις «ἀπό τίς πιό χυδαῖες ὡς τίς πιό ὑψηλές» γιατί λέει βοηθοῦν τόν ἄνθρωπο νάφθάσεις τό θεῖο ἔρωτα, οἱ ἀσκήσεις τῶν μοναχῶν τοῦθυμίζουν γιόγκα δέχεται τήν ἀποκατάσταση τῶν πάντων ὅ, τι δηλαδή ἀντίθετα από αὐτό πού διδάσκει ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός καί ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ὅλοι ἀνεξαιρέτως κάποια στιγμή θά πᾶνε στόν Παράδεισο. τά ἴδια καί χειρότερα διαβάζουμε καί στό δεύτερο βιβλίο, ἐνῶ τό τρίτο δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν χριστιανισμό, εἶναι ἕνα καθαρά ἀποκρυφιστικό βοήθημα. Ὑπάρχει καί τό τελευταῖο του βιβλίο «ὁ μέσα ποταμός», ὅπου ἀκολουθεῖ τό

ἴδιο πνεῦμα καί ταυτίζει τίς ἐμπειρίες τῶν ἁγίων μέ τίς δαιμονικές ἐμπειρίες τῶν μάγων καί ἀποκρυφιστῶν. Παραθέτω μιά μόνο φράση του : «μεγάλοι χριστιανοί γέροντες καί ἅγιοι φημίζονται γιά τά ἐκπληκτικά τους χαρίσματα, ὅπως ἡ διόραση, ὁ προφητικός ὁραματισμός, οἱ θεραπευτικές ἱκανότητες, ἡ αἰώρηση, ἡ τηλεμεταφορά καί τά παρόμοια, τά ὁποῖα θεωρεῖται ὅτι ἀπαντῶνται μόνο στίς ἀνατολικές θρησκεῖες καί τό σαμανισμό». Ὀρθά γιά τόν Κυριάκο Μαρκίδη ὁ ἐπίσκοπος Καρπασίας κ. Χριστοφόρος λέει ὅτι οἱ ἰδέες του κινοῦνται στό χῶρο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη.

3) Κλάους Κένεθ. Χιλιάδες μίλλια πρός τόν τόπο τῆς καρδιᾶς**.** Τό βιβλίο αὐτό διακρίνεται ἀπό φοβερή σύγχυση τοῦ συγγραφέως του πού «περιγράφει λεπτομερώς όλες τις πλανημένες οδούς, τις αβύσσους, τις αδιεξόδους και τους δαιμονισμούς χωρίς να τα αξιολογεί», ὅπως γράφει ὁ π. Μαρτῖνος Πέντζολτ. Τίς καταγράφει σάν δημοσιογράφος χωρίς νά τίς ἀπαξιώνει καί νά τίς κρίνει μέσα ἀπό τήν ὀρθόδοξη πίστη του. Μιλάει γιά φωτεινή πλευρά τοῦ διαλογισμοῦ, γιά ἐξωσωματικές ἐμπειρίες- γράφει ὅτι μποροῦσε νά γίνει ἀόρατος- . Περνάει ἀπό διάφορες θρησκεῖες, μένει γιά ἕνα διάστημα στόν προτεσταντισμό, ὅπου τόν ἐξόρκιζε ἕνας πάστορας καί μάλιστα λέει ὅτι ἐκεῖ βρῆκε τό δρόμο πρός τόν Παράδεισο καί ἄκουσε τή φωνή τοῦ Χριστοῦ πού τόν καλοῦσε. Δίνει ἐπίσης μεγάλη σημασία στά ὁράματα μιᾶς ὁραματίστριας ἀπό τή Λωζάνη καί παρομοιάζει το γέροντα Σωφρόνιο με τη ρωμαιοκαθολική μοναχή μητέρα Τερέζα από την Καλκούτα. Λέει πως και οι δύο τον σφράγισαν κατά τον ίδιο τρόπο, και πως είναι παρόμοιοι, επειδή ἡ ρωμαιοκαθολική ὁμολογία και η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι μόνο δύο αίθουσες της ίδιας οικίας, η «δύο ετικέτες του ιδίου πράγματος».

Τελικά, ὅπως γράφει ὁ π. Μαρτῖνος, «κουράζεται ψυχικά κανείς στην ανάγνωση αυτών των 240 σελίδων μέσα σέ ἀφάνταστες ἀβύσσους ἔχθρας, ἀρνητικῆς δύναμης, καί πλανεμένης πίστεως». «Εἶναι ἀξιοσημείωτο», γράφει στήν κριτική του ὁ π. Σταῦρος Τρικαλιώτης, «ὅτι σχεδόν τό μισό βιβλίο ἀναφέρεται στίς περιπλάνησή του σέ ἐξωχριστιανικές θρησκεῖες,τό ἄλλο μισό στήν θητεία του στον προτεσταντικό χῶρο καί μόλις λίγες σελίδες στό τέλος στήν γνωριμία του μέ τόν Γέροντα Σωφρόνιο καί τή μεταστροφή του στήν᾽Ορθοδοξία».

Πέραν ἀπό τήν ἱκανοποίηση τῆς περιέργειας τοῦ ἀναγνώστου καί τή σύγχυση τῶν κριτηρίων του γιά τήν ἀλήθεια, τίποτα ἄλλο δέν ἔχει νά προσφέρει τό βιβλίο αὐτό τοῦ Κλάους Κέννεθ.

4) Ἡ σειρά βιβλίων τοῦ **Δημοσθένους Λιακόπουλου «**Ζοῦν ἀνάμεσά μας**».** Πρόκειται γιά τά γνωστά βιβλία πού πωλοῦνται μέσω τηλεοράσεως. Ὁ Λιακόπουλος ἀναμιγνύει ἀπόψεις καμπαλιστικές καί θεοσοφικές μέ ἰδέες καί θεωρίες δικῆς του ἐπινοήσεως. Ἔτσι γι΄ αὐτόν ἡ Π.Διαθήκη εἶναι ἱερή ἀλλά και τά μυθολογικά βιβλία τῶν ἀρχαίων, ὅπως ἡ Θεογονία τοῦ Ἡσιόδου εἶναι καί αὐτά ἱερά.

ἐξάλλου κατηγορεῖ τήν παλαιά διαθήκη ὡς υπεύθυνη γιά τό διασυρμό τοῦ Χριστιανισμοῦ...» καί τοῦ ἑβδομήκοντα ὡς ἀμόρφωτους Ἑβραίους. Σύμφωνα μέ τίς πλάνες τοῦ Δημ. Λιακόπουλου πού χωρίς κἄν τίτλους σπουδῶν ἐμφανίζεται ὡς ἐιδικός τῆς Π. Διαθήκης, ὁ Θεός δημιούργησε τούς Ἐλοχίμ, ἀνύπαρκτα ὄντα δικῆς του ἐπινοήσεως καί αὐτοί-ὄχι ὁ Θεός- εἶναι πού δημιούργησαν τούς ἀνθρώπους! Παρερμηνεύοντας ἀκόμη καί τόν Πλάτωνα γράφει ὅτι ὁ Θεός "ἔβαλε τους Ελοχίμ να κάνουν τον άνθρωπο, ενώ ο ίδιος έκανε τους Αγγέλους. Έπειτα οι Ελοχίμ και οι Άνθρωποι έκαναν τους Γίγαντες-Νεφελίμ, κάποιοι από τους οποίους ήταν φιλάνθρωποι και ονομάσθηκαν Ελ και ήταν, βέβαια, και αυτοί θεοί!" ἰσχυρίζεται ὅτι όσοι εκ των απογόνωντων Τιτάνων-Ελοχίμ είχαν το σωστό DNA, έγιναν «ΕΛ» και έπειτα Έλληνες, όλοι οι άλλοι έγιναν τα «Κρόνια γένη» - σχεδόν υπάνθρωποι ή τέρατα Νεφελίμ που ζουν... μέσα στα Τάρταρα της Κοίλης Γης!!! Αὐτά τά τέρατα Νεφελίμ, ἕνα εἶδος ἐξωγήϊνων, εἶναι ἄλλα ἀνύπαρκτα ὄντα ἀποκυήματα τῆς φαντασίας τοῦ Λιακόπουλου. Καί βέβαια ἡ ἐπίκληση τοῦ Γέροντος Παΐσιου καί ἄλλων ἐναρέτων κληρικῶν μέσα στά βιβλία του δέν μποροῦν νά ἐξωραΐσουν τίς φαντασιώσεις τίς πλανεμένες θεωρίες καί κακοδοξίες του.

5) Τό βιβλίο «Ἡ μυστική ἐμπειρία στήν κατάσταση τῆς ἀνελευθερίας» τοῦ **Μιχαήλ Μιχαήλωφ**, πού ἐκδόθηκε τό 2007 ἀπό ὀρθόδοξο μοναστήρι. Γιά τήν ἔκδοση αὐτή δέν εὐθύνονται βέβαια οἱ ἐκεῖ διαμένουσες μοναχές, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἄγνοια τοῦ περιεχομένου του, ἀλλά κάποιος ὁ ὁποῖος τίς παρεκίνησε νά τό ἐκδόσουν ὡς ὠφέλιμο. Συμφωνα μέ τόν Μιχαήλωφ ὑπάρχουν κραταιές μυστικές δυνάμεις στόν ἄνθρωπο καί ἡ ὁλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀφύπνισή τους. Ἡ «μυστική ἐσωτερική αὐτή δύναμη-γράφει- στή γλώσσα τῆς θρησκείας ὀνομάζεται Θεός». Αὐτες οἱ δυνάμεις ἀφυπνίζονται, σύμφωνα πάντοτε μέ τόν συγγραφέα, μέ τήν προσευχή τή γιόγκα τό διαλογισμό καί τούς ἐξορκισμούς. Ὅλα, δαιμονικές τεχνικές καί ὅπλα τῆς Χαριτος τοῦ θεοῦ ἐξισώνονται. Προβάλλεται ἐπίσης ἡ ράντσα γιόγκα καί ἡ χάθα γιόγκα. Ὁ φιλοπερίεργος ἀναγνώστης θά πάρει σπό τόν ἀποκρυφιστή συγγραφέα μυθώδη, ἀνυπόστατα καί δαιμονικά μαθήματα ὅπως π.χ. ὅτι ὅτι ὁἀέρας εἶναι πνεῦμα πού χαρίζει ἀνεξήγητες δυνάμεις, ὅτι μέ τήν τροφή λαμβάνεται ἀπό τόν ἄνθρωπο «μυστηριώδης ζωοδότρα ἐνέργεια πού οἱ ἀρχαίοι Ἰνδοί τήν ἔλεγαν «πράνα», ὅτι ὁ ἄνθρωπος προφυλάσσεται ἀπό ἕναν «ἀστρικό θώρακα». Καί μόνο ἀπό τή φράση τοῦ βιβλίου ὅτι «ἡ ἀναφορά τοῦ ὀνόματος τοῦἸησοῦ Χριστοῦ ἀσκεῖ μιά μαγική ἐπίδραση πάνω στούς ἐκπροσώπους τῆς βίας» ἀντιλαμβάνεται κανείς ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ μοναδικός σωτήρας τοῦ ἀνθρώπου, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος πού διά τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐνεργεῖ καί σώζει τόν ἄνθρωπο, ἀλλά μιά κατάσταση ἐσωτερική, χρήσιμη γιά κάθε προσπάθεια γιά τήν αὐτοβελτίωσή μας, στήν ὁποία φθάνει ὁ ἄνθρωπος μέ ποικίλες τεχνικές. Ὀρθά λοιπόν σύμφωνα μέ μιά τεκμηριωμένη βιβλιοκρισία τό μικρό αὐτό βιβλίο ἀποτελεῖ ἕνα σύντομο ἐγχειρίδιο ἀποκρυφισμοῦ.

6) Τό βιβλίο «Ἡ Μιμησις τοῦ Χριστοῦ», ἕνα βιβλίο παπικοῦ συγγραφέως τοῦ 14^{ου}

αἰῶνος, τό ὁποῖο μεταφρασμένο στά ἑλληνικά θεωρεῖται πνευματικά ὠφέλιμο καί συνιστᾶται πολλλές φορές ἀπό ὀρθοδόξους θεολόγους καί κληρικούς. Εἶναι βιβλίο πού δέν ἔχει σχέση μέ τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἡ ὀρθόδοξη διδασκαλία ἀπαιτεῖ ἄσκηση γιά κάθαρση ἀπό τά πάθη γιά νά φωτισθεῖ καί νά θεωθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Ἀπουσιάζει ἀπό τό βιβλίο ἡ δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καί κυριαρχεῖ ἕνας ρηχός ἠθικισμός καί ἕνας ἄκρατος συναισθηματισμός. Εἶναι πολύ σκληρός ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου Μπρατσιανίνωφ γιά τό βιβλίο αὐτό. «Αποπνέει», γράφει, «μια λεπτή φιληδονία και υψηλοφροσύνη, που σε ανθρώπους γεμάτους πάθη και τυφλωμένους από αυτά προκαλούν έναν ηδονισμό, που αυτοί τον θεωρούν «πρόγευση της θείας χάριτος».

Ὁ **Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος** σέ ἐμπεριστατωμένη κριτική του γράφει ὅτι «ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ..., δημιουργεί μιά συναισθηματική ατμόσφαιρα.....ἐξαντλεῖται σέ εὐσεβεῖς σκέψεις καί συναισθηματικές καταστάσεις. Για να διαπιστώση κανείς αυτό το γεγονός θα πρέπει να διαβάση το βιβλίο αυτό παράλληλα με άλλα ορθόδοξα και πατερικά βιβλία, στα οποία γίνεται λόγος για την μίμηση του Χριστού που ταυτίζεται με την εν Χριστώ ζωή. Τότε θα διαπιστώσει ὅτι, ἐνῷ στό βιβλίο τοῦ Θωμᾶ Κεμπησίου γίνεται λόγος γιά μίμηση τοῦ παραδείγματος τοῦ Χριστού, στά ἄλλα βιβλία γίνεται λόγος γιά ἑνότητα τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό καί μέθεξη τῶν ἀκτιστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή,» καταλήγει ὁ ἅγιος Ναυπάκτου «δέν πρόκειται γιά μιά ἐξωτερική συμμόρφωση τῆς ζωῆς μας πρός τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά γιά κάθαρση, φωτισμό καί θέωση τοῦ ἀνθρώπου, μέ τήν μέθεξη τῆς καθαρτικῆς, φωτιστικῆς καί θεοποιοῦ Χάριτος».

7) Το βιβλίο «Γιατρέ μου, γίνονται θαύματα;» **τῆς Βασιλικῆς Τζουράκη**, (Κριτική ἀπό Μητρόπολη Γλυφάδας) μιᾶς συγγραφέως πού ἀσχολεῖται μέ τό φέγκ σούι, τήν ἀστρολογία καί κάθε τι ἀποκρυφιστικό καί πού δυστυχῶς βρέθηκε σέ χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα. Κινεῖται στό χῶρο τῆς πλάνης τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὅπου «ὅλα εἶναι ἕνα», ὅλα ἀποτελοῦνται ἀπό «ἕνα συμπαντικό πνεῦμα ἤ ἐνέργεια» καί «ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἐπιτύχει τά πάντα στηριζόμενος στίς ἀπεριόριστες δυνάμεις πού ἔχει μέσα του» Μαζί μέ τούς βίους, τά ἀπολυτίκια τῶν Ἁγίων καί τίς εὐχές ἀπό τό Εὐχολόγιο διαβάζει κανείς γιά «ἐνεργειακά κέντρα» -τά γνωστά ὡς «τσάκρας» στίς ἀνατολικές δοξασίες, γιά «αἰθερικές, ἀστρικές, διανοητικές καί πνευματικές ἐνέργειες», γιά τήν «αὔρα πού μπορεῖ νά ἀλλάξει τήν ἐγκεφαλική συχνότητα τοῦ ἀτόμου»,γιά «σαμάνους-θεραπευτές-ἰατρούς», γιά τή «δύναμη τῆς θετικῆς σκέψης«ἐνεργειακή ροή πού ἀποκαθιστοῦν οἱ βελόνες στό βελονισμό», για την «ενεργό ουσία των ομοιοπαθητικών διαλυμένη σέ τόσο ἐλάχιστες ποσότητες ὥστε νά ἀγγίζουν τό μηδέν» καί γιά τή «θεραπευτική ἐνέργεια τοῦ ρέικι», σελ. 160 Πρέπει ἐδῶ νά τονίσουμε ὅτι λέξεις καί κείμενα ἀπό τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία π.χ. ἡ λέξις «θαῦμα», ἀλλά καί τά ἀπολυτικια και οἱ βίοι τῶν Ἁγίων δέν εἶναι ἐγγύηση ὀρθοδοξίας, ὅταν μαζί τους ἀναμειγνύονται ἀλλότριες ἀποκρυφιστικές δοξασίες.

8) Ὁ Ἀντίχριστος ἦλθεν 1983-2013 τοῦ μοναχοῦ **Μαξίμου Βαρβαρῆ**. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς ἐκκλησίας μας μέ ἀπόφασή της τῆς 12-12-07»-παραθέτω τά ἴδια τά λόγια τῆς ἀποφάσεως- «ενημερώνει ότι το εν λόγω βιβλίο γέμει κακοδοξιών, δέν εκφράζει την Ορθόδοξη Θεολογία καί Πίστη και συνιστά στους πιστούς να είναι προσεκτικοί σε κείμενα και λόγους που δεν στηρίζονται στην Αγία Γραφή και την Παράδοση της Εκκλησίας μας».

Ὁ γνωστός ἀπό τά media π. Μάξιμος μετά τήν καταδίκη τοῦ βιβλίου του καί τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τή μητρόπολη Κορίνθου ἀπεκόπη μόνος του ἀπό την Ἐκκλησία καί κατηγορεῖ ὅλη τή Σύνοδο ὅτι δέν μπορεῖ νά καταλάβει ὅτι «φθάσαμε στό τέλος» τό ὁποῖο ἐκεῖνος ἔχει προσδιορίσει γιά τό 2013

9) Τελειώνω τά παραδείγματα τῶν ἐντός εἰσαγωγικῶν ὀρθοδόξων βιβλίων μέ τήν λεγομένη **Ἁγία Ἐπιστολή**. Πολλοί ἁπλοί ἀδελφοί μας ἀντί τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν λόγων τῶν ἁγίων διαβάζουν καθημερινά τήν ἁγία ἐπιστολή, ἡ ὁποία ὑποτίθεται ἔπεσε ἀπό τόν οὐρανό! Παραθέτουμε εδῶ αὐτά πού λέγει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στήν 2η ὑποσημείωσή του στόν 60 ἀποστολικό Κανόνα στό Ἱερό Πηδάλιο ὅπου μαζί μέ τά ἄλλα αιρετικά βιβλία ἀναφέρει «....και την Επιστολή που έπεσε από τους ουρανούς ως λέγουσι τινές. Και όσοι αγοράζουν ή διαβάζουν ή ακούουν αυτά, βαρέως αμαρτάνουσι».

Μετά τά παραπάνω παραδείγματα ἴσως κάποιοι διερωτῶνται ποῦ βρισκεται τό κακό ἕνας χριστιανός νά διαβάζει τέτοια βιβλία γιά ἐνημέρωσή του. Στό σημεῖο αὐτό θέλουμε νά ὑπογραμμίσουμε αὐτό πού εἰπώθηκε στήν ἀρχή. Δέν μελετοῦμε ἀπό περιέργεια, ἀλλά πρός γνώση τῆς πίστεώς μας καί οἰκοδομῆς μας στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ περιέργεια ἔχει ρίζα της τήν ἄγνοια τῶν ἀληθειῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τήν ἔλλειψη σταθερῆς ἀναφορᾶς μας στόν Χριστό καί τήν ἀπουσία πνευματικοῦ ἀγῶνος ἄνευ τοῦ ὁποίου δέν μποροῦμε νά γευθοῦμε τή θεια Χάρη.

Πολλοί πέφτουν στήν παγίδα νά ψάχνουν ἡμερομηνίες γιά τά ἔσχατα, μή ἀρκούμενοι στή διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Πατέρων καί κυριεύονται ἀπό ΄μιά κακή ἀνησυχία καί ἄγχος γιά τά μέλλοντα συμβαίνειν. Ἄλλοι ἀναζητοῦν ἐμπειρίες ἀπό ἄγνοια τῆς πίστεως μας καί προσωπικά τους ἀδιέξοδα. Μετά τήν ἀρχική περιέργεια γιά τήν ἀποκρυφιστική ὁρολογία τῶν σχετικῶν βιβλίων ἀκολουθεῖ ἀναζήτηση καί προσέγγιση στίς ποικίλες ἰδέες πού ἐκφράζει ἡ ὁρολογία αὐτή. Τό ἑπόμενο βῆμα γιά τόν ἀπρόσεκτο καί μή στηριγμένο στήν ὀρθόδοξη ἀλήθεια πιστό εἶναι νά μπεῖ, ἀπό περιέργεια καί πάλι, στή δοκιμή τῶν προτεινομένων ἀπό τά βιβλια αὐτά πρακτικῶν καί μεθόδων. Π.χ. ἀφοῦ ὁ τάδε συγγραφέας μιλάει γιά φωτεινή πλευρά τοῦ διαλογισμοῦ ἄς τόν δοκιμάσω. Καί ἀποφασίζει νά κάνει γιόγκα καί διαλογισμό, δημιουργεῖ τῇ συνεργείᾳ τοῦ πονηροῦ συμπάθεια στίς ἀνατολικές φιλοσοφίες καί ἀρχίζει νά τίς βρίσκει καθόλα ἐντάξει καί καθόλου ἀσυμβίβαστες μέ τήν ἰδιότητα του ὡς ὀρθοδόξου χριστιανοῦ. Τό τελικό ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ πλήρης ἀπομάκρυνση

ἀπό τήν πίστη στή μοναδικότητα τῆς σωτηρίας ἐν Χριστῷ καί τήν Ἐκκλησία. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός κήρυξε : «Ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός ἡ ἀλήθεια καί ζωή. Οὐδείς ἔρχεται πρός τόν Πατέρα εἰ μή δι’ἐμοῦ.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, ὅπως παρουσιάζεται στά βιβλία καί τά ἔντυπα πού τη΄ν ἐκφράζουν, κηρύττει ὅτι δίπλα στό Χριστό μπορεῖ νά σταθεῖ ὁ Βούδδας, ὁ Μωάμεθ ὁ Ζωροάστρης, ὁ Βιβεκανάντα ὁ Κρίσνα ὁ κρισναμούρτι καί ὁ Μαχαρίσι μαχές γιόγκι ἀλλά καί κάθε γκουρού. Ὅλες οἱ θρησκεῖες διδάσκει εἶναι μόνο διαφορετικά μονοπάτια πρός τόν ἴδιο σκοπό! Διδάσκει ἀκόμη ὅτι στήν οὐσία δεν διακρίνεται ὁ Δημιουργός ἀπό τά δημιουργήματα. Ὁ Θεός ὁ ἄνθρωπος ὁ κόσμος εἶναι ἕνα ὅλο! Ὅλοι μπορεῖ νά γίνουν «θεοί» μέσα ἀπό τίς ἰνδουϊστικές μεθόδους αὐτοθεώσεως καί αὐτοβελτιώσεως. Ἡ μετενσάρκωση πού διδάσκει ἡ ἀνατολική φιλοσοφία καί τά ποικίλα δυτικά παρακλάδια της καταργεῖ τήν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα, τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ἀφοῦ μέσα ἀπό τόν τροχό τῶν γεννήσεων ἡ ψυχή πηγαίνει ἀπό σῶμα σέ σῶμα ἀπό ἄνθρωπο σέ ζῶο σέ φυτό. Ὅταν ἀκολουθήσει κανείς τίς ἰνδουϊστικές μεθόδους σύρεται αὐτομάτως σέ ὅλα αὐτά τά ἀντίχριστα δόγματα. Τό Σύμβολο τῆς πίστεως στή συνείδησή του ὑποκαθίσταται ἀπό κάποια πίστη ἐλαστική καί ἀνεκτική, σύμφωνα μέ τήν ὁποία πρέπει νά σέβεσαι ὄχι μόνο τόν κάθε ἄνθρωπο, ἀλλά καί τούς θεούς πού λατρεύει. Αὐτό εἶναι τό κλίμα πού ἔχει διαμορφώσει ἡ λεγομένη Νέα Ἐποχή ἤδη ἀπό τήν δεκαετία τοῦ ’60.

Καταλήγοντας θέλουμε νά τονίσουμε ὅτι ἡ θεόπνευστος Ἁγία Γραφή καί τά ὀρθόδοξα βιβλία πού προαναφέραμε μᾶς παρέχουν μιά ἀσφαλῆ ὁδό γιά νά βαδίσουμε πρός τή σωτηρία. Γι’αὐτό ὄχι ἀνώφελη περιέργεια, ἀλλά ζῆλος καί δίψα γιά κοινωνία μέ τόν ζῶντα ἐν Τριάδι Θεό πρέπει νά χαρακτηρίζει τήν μελέτη μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ Ι.Μ.ΚΗΦΙΣΙΑΣ

(Πηγή ηλ. κειμένου: egolpion.com)